

Sygn. akt VI GC 2140/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Supińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Fundusz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda Fundusz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 16 355,99 złotych (szesnaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 14 716,40 złotych za okres od dnia 08 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 1 639,59 złotych za okres od dnia 24 września 2020 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda Fundusz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 5 767,38 złotych (pięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt siedem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 2140/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 marca 2019 roku powód Fundusz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 14 716,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 08 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 06 sierpnia 2018 roku, a za którą odpowiedzialność ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, uszkodzeniu uległ pojazd marki H. o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. L.. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę i przyznał na rzecz poszkodowanego odszkodowanie za szkodę w pojeździe w kwocie 21 055,25 złotych, która to kwota w ocenie powoda jest rażąco zaniżona w stosunku do rzeczywistej wysokości szkody.

Powód wskazał, że pozwany zaniżył wysokość kosztów naprawy, które powinny wynieść kwotę 35 771,65 złotych, a tym samym zaniżył wysokość odszkodowania za szkodę w przedmiotowym pojeździe o kwotę 14 716,40 złotych, której powód dochodzi w niniejszym postępowaniu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 01 lipca 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 1794/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeczności od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. domagał się oddalenia powództwa wskazując, że pozwany przeprowadził rzetelnie postępowanie likwidacyjne, w wyniku czego wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 21 055,25 złotych.

Pozwany zakwestionował prawidłowość kalkulacji naprawy wykonanej przez powoda, w tym w zakresie zastosowania cen części jakości O oraz wskazał, że z pomiaru grubości lakieru pojazdu wynikało, że pojazd posiadał wcześniejsze uszkodzenia, a nadto pozwany zaproponował poszkodowanej możliwość naprawy pojazdu za kwotę wskazaną w sporządzonej przez pozwanego kalkulacji naprawy w warsztacie należącym do grupy współpracującej z pozwanym.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 27 sierpnia 2020 roku” (k. 132-133 akt) powód Fundusz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. dokonał zmiany powództwa domagając się ostatecznie zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 16 335,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie licznymi za okres od dnia 08 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

Zarządzeniem z dnia 14 stycznia 2021 roku zobowiązano pełnomocnika powoda do usunięcia rozbieżności w piśmie z datą w nagłówku „dnia 27 sierpnia 2020 roku” zatytułowanym „zmiana powództwa” w zakresie żądanej kwoty (po rozszerzeniu powództwa), albowiem w tym zakresie istniała sprzeczność między treścią żądania wskazaną na stronie pierwszej tego pisma (16 335,99 złotych) a treścią uzasadnienia tego pisma (gdzie wskazano, że powód żąda kwoty 16 355,99 złotych), w terminie 3 dni od dnia doręczenia niniejszego zobowiązania, pod rygorem uznania, że powód domaga się kwoty wskazanej na stronie pierwszej tego pisma (16 335,99 złotych).

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 14 stycznia 2021 roku” (k. 154 akt) powód wskazał, że domaga się zapłaty kwoty 16 355,99 złotych, zaś wskutek omyłki wskazano kwotę 16 335,99 złotych.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 07 października 2020 roku” (data prezentaty: 2020-10-09, k. 144-145 akt) pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 sierpnia 2018 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki H. o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. L..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

niesporne

K. L. naprawiła pojazd marki H. o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 06 sierpnia 2018 roku. Naprawa była wykonywana przy zastosowaniu części nowych oryginalnych przez polecony jej zakład naprawczy.

K. L. pod koniec 2018 roku sprzedała pojazd.

zeznania świadka K. L. – protokół z rozprawy z dnia 11 marca 2020 roku – k. 91-92 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:00:05-00:07:21)

Decyzją z dnia 07 września 2018 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. przyznał poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 21 055,25 złotych brutto tytułem pokrycia kosztów naprawy pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z dnia 06 sierpnia 2018 roku uwzględniając stawki za prace naprawcze w kwocie 54,50 złotych netto za roboczogodzinę tych prac oraz ceny części jakości P, PJ i Q. Zastosowano także obniżenie cen wszystkich części zamiennych o 25%, obniżono koszt materiału lakierniczego do 50% poziomu cen nominalnych oraz pominięto koszt tzw. normalii, czyli części drobnych, a także potrącono sumę kosztów całej naprawy o 5%.

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. poinformował również poszkodowaną o możliwości naprawy pojazdu zgodnie z kosztorysem ubezpieczyciela w warsztacie należącym do sieci partnerskiej, w sposób zapewniający przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody (z uwzględnieniem ujętego w kalkulacji 5% rabatu od całości kosztów naprawy).

decyzja – k. 9 akt, informacja dla właściciela pojazdu wraz z kalkulacją naprawy – k. 10-16 akt, opinia biegłego sądowego P. C. – k. 98-124 akt

W dniu 24 września 2018 roku poszkodowana K. L. zawarła z Fundusz (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. w związku ze szkodą z dnia 06 sierpnia 2018 roku w pojeździe marki H. o numerze rejestracyjnym (...) za cenę określoną w załączniku numer 1.

umowa przelewu wierzytelności – k. 18-20 akt

Fundusz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządził kalkulację naprawy pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z dnia 06 sierpnia 2018 roku, zgodnie z którą koszty naprawy tego pojazdu wyniosły 35 771,65 złotych, z uwzględnieniem stawki za prace naprawcze w kwocie 100 złotych netto za roboczogodzinę tych prac oraz ceny części jakości O.

kalkulacja naprawy – k. 21-25 akt

Zakłady naprawcze II oraz III kategorii funkcjonujące na lokalnym dla poszkodowanej rynku w okresie likwidacji szkody stosowały stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych wynoszące odpowiednio: 80-140 złotych netto i 90-145 złotych netto.

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w wyniku zdarzenia z dnia 06 sierpnia 2018 roku wynosił kwotę 37 411,24 złotych brutto, przy uwzględnieniu stawek w kwocie 100 złotych netto i w kwocie 100 złotych netto za roboczogodzinę odpowiednio prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych oraz cen części oryginalnych jakości O i jakości Q (elastyczne dystanse).

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 98-124 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną. Sąd uwzględnił zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności, w szczególności Sąd nie jest związany ani ustaleniami faktycznymi ani poglądami prawnymi wyrażonymi w innych postępowaniach przez inne sądy.

Uznając je za wiarygodne Sąd oparł się także na zeznaniach świadka K. L., w szczególności w zakresie, w jakim świadek potwierdziła, że przedmiotowy pojazd po szkodzie z dnia 06 sierpnia 2018 roku został naprawiony i to za pomocą części

oryginalnych. Pozwany nie zdołał podważyć wiarygodności zeznań świadka w tym zakresie, nie zaoferował bowiem żadnego dowodu na okoliczność, że części te miały inną jakość. Niezależnie od tego wobec ustaleń biegłego sądowego, że naprawa jedynie przy wykorzystaniu części jakości O oraz jakości Q (aczkolwiek jedynie odnośnie elastycznych dystansów) pozwoli na przywrócenie stanu pojazdu przed szkody, zwłaszcza że nie stwierdzono występowania w pojeździe części nieoryginalnych w zakresie będącym przedmiotem szkody, okoliczność rodzaju użytych do naprawy części pozostawała bez znaczenia.

Istotne natomiast znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie miał dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. Opinia biegłego została sporządzona w sposób rzetelny i obiektywny, zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w oparciu o akta sprawy i akta szkody, które biegły poddał wnikliwej analizie. Założenia i wnioski biegłego sądowego nie były kwestionowane przez żadną ze stron, także Sąd nie znalazł podstaw do podważenia mocy i wartości dowodowej przedstawionej opinii, toteż podzielając słuszość założeń i wniosków biegłego sądowego Sąd oparł się na przedmiotowej opinii dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód Fundusz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się ostatecznie, uwzględniając treść pisma z datą w nagłówku „dnia 27 sierpnia 2020 roku” (k. 132-133 akt) oraz treść pisma z datą w nagłówku „dnia 14 stycznia 2021 roku” (k. 154 akt) zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 16 355,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 08 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 06 sierpnia 2018 roku.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała zasada odpowiedzialności pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.. Sporną zaś między stronami była wysokość kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu po szkodzie z dnia 06 sierpnia 2018 roku.

Podnosząc zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. kwestionował prawidłowość kalkulacji naprawy wykonanej przez powoda, w tym w zakresie zastosowania cen części jakości O oraz wskazał, że z pomiaru grubości lakieru pojazdu wynikało, że pojazd posiadał wcześniejsze uszkodzenia, a nadto pozwany zaproponował poszkodowanej możliwość naprawy pojazdu za kwotę wskazaną w sporządzonej przez pozwanego kalkulacji naprawy w warsztacie należącym do grupy współpracującej z pozwanym.

Zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana przede wszystkim w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c. ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego. Jednakże

gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał także, iż zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.) poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Za kategorię „niezbędnych” kosztów naprawy należałoby uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku napraw pojazdów. Jeżeli nie kwestionuje się bowiem uprawnień do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy w związku z naprawą indywidualnie oznaczonego pojazdu mechanicznego.

Konkludując Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie ma uzasadnionych podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. W rezultacie należy przyjąć, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen części i usług występujących na lokalnym rynku.

Nie ma wątpliwości, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu, a każdy zakład naprawczy stosuje stawki ustalone indywidualnie, które wynikają z ponoszonych kosztów i ustalenia cen na takim poziomie, by móc utrzymać firmę, przy czym koszt ten zależy od wielu elementów takich jak np. położenie firmy, podaży usług, dzierżawy pomieszczeń, nie ma żadnych podstaw do tego, by uznawać tzw. stawki przeciętne, czy w jakikolwiek inny sposób uśrednione.

Jednocześnie w niniejszej sprawie z zeznań świadka K. L. wynikało, że pojazd został naprawiony w poleconym jej zakładzie naprawczym, który nie był autoryzowaną stacją obsługi pojazdów. Jak zaś wskazał biegły sądowy w okresie likwidacji przedmiotowej szkody w warsztatach naprawczych II oraz III kategorii nadanej przez (...) Izbę Małych i Średnich Przedsiębiorstw w G. funkcjonujących na rynku lokalnym dla poszkodowanej – a w ocenie Sądu takie zakłady naprawcze mając na uwadze ich wyposażenie i wyszkolenie pracowników dają rękojmię dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu – stosowane były stawki za prace blacharsko – mechaniczne w kwocie 80-140 złotych netto i za prace lakiernicze w kwocie 90-145 złotych netto. Stawka uwzględniona przez pozwanego w kalkulacji naprawy w kwocie 54,50 złotych netto nie miała więc charakteru rynkowego. Taki walor posiadała zaś stawka w kwocie 100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i stawka w wysokości 100 złotych za roboczogodzinę prac lakierniczych przyjęte w kalkulacji naprawy przez powoda i w tej wysokości zostały one

– jako rynkowe – uwzględnione przez Sąd w wysokości należnego powodowi odszkodowania. Brak zaś było podstaw do uwzględnienia w wysokości odszkodowania stawek w wyżej wysokości mimo tego, że występowały one na rynku, stanowiłoby to bowiem naruszenie reguły wynikającej z art. 321 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (np. wyrok z dnia 08 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt II CNP 32/17, postanowienia z dnia 07 grudnia 2018 roku w sprawach o sygn. akt III CZP 51/18, III CZP 64/18, III CZP 73/18 i III CZP 74/18 oraz wyrok z dnia 27 czerwca 1988 roku w sprawie o sygn. akt I CR 151/88, wyrok z dnia 16 maja 2002 roku w sprawie o sygn. akt V CKN 1273/00, czy postanowienie z dnia 12 stycznia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 76/05, a także najnowsze postanowienia z dnia 11 kwietnia 2019 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 102/18 oraz z dnia 16 maja 2019 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 86/18) roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej, a więc roszczenie z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego (a tym samym w istocie zakres odszkodowania) powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody, tj. właśnie w chwili nastąpienia zdarzenia komunikacyjnego. Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (pojazdu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma jedynie sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia pojazdu, czy też późniejsze inne zdarzenia w postaci np. jego sprzedaży (w stanie uszkodzonym, czy też naprawionym).

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 lutego 2019 roku wydanego w sprawie o sygn. akt III CZP 91/18 Sąd Najwyższy podkreślił, że roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Jak z kolei podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 07 grudnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 51/18 odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego nie ogranicza się do równowartości wydatków poniesionych na naprawę pojazdu, lecz każdorazowo obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji jedynie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty.

Zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa poszkodowanemu przysługuje nadto prawo zastosowania przy naprawie części nowych i oryginalnych. Użycie nowych części do naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji pojazdu nie prowadzi do zwiększenia jego wartości, chyba że chodzi o wymianę takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem albo ulepszeń w stosunku do stanu przed kolizją (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 05 listopada 1980 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 oraz z dnia 20 października 1972 roku w sprawie o sygn. akt II CR 425/72).

Także w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 listopada 1970 roku (sygn. akt II CR 425/72) stwierdzono, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których to wydatków należy zaliczyć koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

Odnosząc się do zarzutu możliwości naprawy pojazdu przy użyciu zamienników podnieść należy, że jak wskazał biegły sądowy ujawnienie nieoryginalnej kompletacji, podobnie jak ujawnienie zamontowania części używanych, uzasadnia uwzględnienie do naprawy części alternatywnych o tej samej jakości. Jednakże w odniesieniu do elementów będących przedmiotem szkody nie odnotowano wcześniejszego użycia do naprawy części używanych, pochodzących z rynku wtórnego lub części nieoryginalnych. Nie było więc jakichkolwiek podstaw do zastosowania cen części jakości P, czy PJ.

Nadto jak wynikało z opinii biegłego sądowego przeprowadzone przez niego sprawdzenie w systemie A. dostępności części zamiennych alternatywnych jakości Q do przedmiotowego pojazdu w zakresie objętym naprawą pokolizyjną

wykazało, że były one oferowane w zakresie elastycznych dystansów zapewniających właściwe pozycjonowanie szyby w chwili montażu i separujące ją od bezpośredniego kontaktu z elementami metalowego poszycia i zostały przez Sąd uwzględnione.

Wobec powyższego Sąd uznał, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w wyniku zdarzenia z dnia 06 sierpnia 2018 roku wynosił kwotę 37 411,24 złotych brutto, przy uwzględnieniu stawek w kwocie 100 złotych netto i w kwocie 100 złotych netto za roboczogodzinę odpowiednio prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych oraz cen części oryginalnych (jakości O i jakości Q – w odniesieniu do elastycznych dystansów).

W niniejszej sprawie pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wypłacił odszkodowanie w kwocie 21 055,25 złotych, a zatem do zapłaty tytułem pozostałej części odszkodowania pozostała kwota 16 355,99 złotych, wobec czego Sąd uznał żądanie powoda z tego tytułu za zasadne w całości.

Odnosząc się zaś w tym miejscu do podniesionego przez pozwanego zarzutu naruszenia przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody poprzez nieskorzystanie z propozycji ubezpieczyciela odnośnie naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym, zgodnie z kalkulacją ubezpieczyciela, to wskazać należy, że zarzut ten okazał się niezasadny. Skoro bowiem jedynie naprawa pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych (jakości O i w niewielkim zakresie jakości Q) pozwoli na przywrócenie walorów trwałościowych, estetycznych i spełniających wymogi bezpieczeństwa pojazdu, jakie miał pojazd przed kolizją oraz umożliwi zachowanie oryginalności modelu, nie sposób przyjąć, że zaproponowany przez ubezpieczyciela w kalkulacji sposób naprawy pozwalał na naprawienie szkody w przedmiotowym pojeździe. Gdyby bowiem poszkodowany naprawił pojazd zgodnie z kalkulacją ubezpieczyciela, a więc za pomocą części jakości P i PJ, nie doprowadziłby jego stanu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 06 sierpnia 2018 roku, a zatem szkoda pozostałaby nienaprawiona. Podzielić należy przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 roku (sygn. akt I A Ca 623/12), że nie sposób przyjąć, ażeby ustalenie rozmiaru szkody w oparciu o części innego rodzaju i niższej wartości wynikało z ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizowania szkody. Z obowiązku zapobiegania powiększaniu szkody nie można wywodzić obowiązku jej naprawienia najtańszym możliwym kosztem bez względu zwłaszcza na jakość pracy i jakość zastosowanych części. Podkreślenia wymaga przy tym, iż na poszkodowanym ciąży jedynie obowiązek zapobieżenia powiększaniu szkody, którego z pewnością nie można rozumieć jako wyłączenia zasady pełnej odpowiedzialności, czy obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego – tj. stanu sprzed szkody (tamże). W niniejszej sprawie żadne doprowadzenie do powiększenia szkody ze strony poszkodowanego w ocenie Sądu nie mogło mieć miejsca, trudno za takie uznać bowiem np. naprawienie pojazdu częściami tej samej jakości, co przed kolizją, a występowania przed zdarzeniem w pojeździe części innych niż oryginalne pozwany nie wykazał.

Nadto wskazać należy, że tak jak poszkodowany nie ma obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu, czy podmiotu oferującego jak najtaniej najem pojazdu zastępczego, tak obowiązek minimalizacji szkody nie może być także rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamiennie i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej. Sąd miał również na uwadze, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, że konieczne do naprawy przedmiotowego pojazdu części i materiał lakierniczy u wskazanego podmiotu współpracującego z pozwanym były w ogóle dostępne dla poszkodowanego, w sytuacji gdy nie dokonywał w tym warsztacie naprawy, co więcej nie jest wiadomym, czy np. cena uwzględniająca rabat nie byłaby wyższa mimo to od cen wskazanych przez biegłego sądowego w kalkulacji. W ocenie Sądu oczywistym jest, że poszkodowany nie ma obowiązku kupowania części w punkcie wskazanym przez ubezpieczyciela – i to nawet, jeśli oferuje on ich sprzedaż wysyłkową. Nadto, w ocenie Sądu wymaganie od poszkodowanego, aby samodzielnie dokonywał zakupu części zamiennych uznać należy za zbyt daleko idące, poszkodowany zleca bowiem naprawę pojazdu w wybranym przez siebie zakładzie naprawczym i co do zasady części niezbędne do jej dokonania są dostarczane przez przyjmującego zlecenie, przy czym taki warsztat nie może zostać obciążony obowiązkiem zakupu części w punkcie wskazanym przez ubezpieczyciela.

Mając na względzie powyższe Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 363 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda Fundusz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 16 355,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 14 716,40 złotych za okres od dnia 08 października 2018 roku do dnia zapłaty i 1 639,59 złotych za okres od dnia 24 września 2020 roku do dnia zapłaty (tj. od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pisma w przedmiocie rozszerzenia powództwa, z.p.o. – k. 140 akt) do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie drugim wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji stosowanych a contrario.

Odnośnie kosztów procesu, to Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że powód przegrał sprawę jedynie w nieznaczonej części żądania (co do nieznaczonej części żądania odsetkowego). W tej sytuacji w ocenie Sądu całością kosztów procesu należało obciążyć pozwanego, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zasądając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez nią kosztów postępowania w łącznej kwocie 5 767,38 złotych, na którą to kwotę składa się: kwota 936 złotych z tytułu opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 3 600 złotych z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalonego w oparciu o § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz kwota 1 214,38 złotych tytułem wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 28 lutego 2021 roku